

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Nisan 2016
Sayı: 12
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

İşçiler Kavgaya

Sosyalizmi Kurmaya

1 Mayıs'ta Alanlara!

2016 1 Mayıs'ına doğru gidilirken, ülkemiz ve Ortadoğu bir savaş cenderesinin içine çekilmiş durumda. Tüm dünyada büyük bir kriz ve bunalım sürüyor. Dünyanın dört bir yanından direniş, isyan haberleri gelmeye devam ediyor. Sermayenin Türkiye'deki temsilcisi AKP iktidarı savaşın ve krizin bedelini işçilere, yoksullara, Kürt halkına ödetiyor.

Türkiye'de işçiler inşaatta düşerek, tezgahlarda, madende sömürülürken ve

öldürülürken, Kürdistan'da abluka altında yüzlerce insan devletin tankıyla, topuyla öldürülüyor.

Sermayenin devletini tanıyoruz! Yüzyıllardır bizlere kan ve gözyaşından gayrısını vermediler. Onlar rahat koltuklarında otururken acı çekmek bize düştü. Bir yanda sarayın iktidarıyla kendine rant devşirenler, yolsuzluk yapanlar, katiller; diğer yanda payına ıstırap düşen milyonlarca emekçi... Bir yanda Alevi, Kürt, ezilen halklar, diğer yanda asimilasyoncu, tekçi, katliamcı devlet... Bir yanda her an işten atılma korkusuyla işe giden işçiler, tutuklanmayla yüz yüze öğrenciler, akademisyenler, yaşam alanlarını korumaya çalışan kır yoksulları, sokakta yürümekten

korkar hale gelen halk, öte yanda saraylarda saltanat sürenler!

Ancak aksi görülmedi tarihte, bu krizden ya onlar çıkacak ya biz! Ya ezilenler görkemli zaferler kazanacak, ya katillerin iktidarı sürecek.

Türkiye'nin emekçileri, işçileri, öğrencileri kendilerine sunulan bu zulme razı gelemeyiz!

Özgürlüğün, gelecek güzel günlerin, kavgada olduğunu biliyoruz. Bize dayatılanlara karşı mücadeleden, devrimden başka yolumuz yok!

Bizi bu ateş çemberinden çıkaracak olan mücadele, sınıf mücadelesidir.

Kurtuluş işçi sınıfında!

Egemenlerin zulmü ancak işçi sınıfının

bu amansız 'son kavgası' kazanılınca bitecektir. İyi biliyoruz ki, son kavgayı biz kazanacağız!

Ezilenleri bu son kavgada işçi sınıfının bayrağı altına çağırıyoruz!

Ancak bu bayrakla kurtuluşa; sosyalizme yürüyeceğimizi görüyoruz.

İşçi sınıfının en görkemli mücadele gününde alanlara inmeye çağırıyoruz!

Burjuvazinin iktidarına karşı geleceğimizi kazanmaya!

1 Mayıs'ta Alanlara!

Yaşasın 1 Mayıs!

İşçiler Kavgaya!

Sosyalizmi Kurmaya!

Söz ve Eylem

1 Mayıs ve Taksim

Mustafa Özkan

1 Mayıs alanı Taksimdir. Nasıl ki tüm dünyada bildik alanlar varsa, ülkemizde de Taksim alanı bir simgedir işçi sınıfı ve tüm demokrasi güçleri açısından. İşçi sınıfının tarihsel belleği olmuştur görkemli 1 Mayıs kutlamaları ve 1977 katliamıyla. İşçi sınıfının 1 Mayıs Taksim geleneğine bağlılığı ne kadar önemliyse, düşman sınıfın saldırısı da o kadar anlaşılırdır.

İşçi sınıfı 1 Mayıs kutlamaları için canlara mal olan bedeller ödeyerek bu günlere gelmiştir. Taksim kutlamalarını kazanmak için de yıllar süren mücadeleler vermiştir, vermektedir, verecektir.

Üzerinde durulması gereken bir konu, neden yıllar sonra Taksim 1 Mayıs'a açıldıktan sonra yeniden kapatıldı? Bunun nedenini AKP'nin o günkü konjonktürdeki yöneliminde aramak gerekiyor. Yasaklanmasında ileri sürülen yayalaştırma çalışmaları ve inşaat meseleleri söyleminin çocuklara bile gülünç geldiğini söylemeye gerek yok. İşçi sınıfının mücadelesine moral destek sağlayarak ivmelendirdiği için Taksim kutlamalarına yasak getirilmiştir. Yine Taksim kutlamalarına devlet yanlısı sendikacılar gönülsüz de olsa katılmak zorunda kalıyorlar, bu da işçi sınıfının birliği ve etkileşimi adına önem arz ediyordu. Hal böyle olunca ve tehlike büyümeye başlayınca, burjuvazi ve onun iktidarlara elbette önlem almaya çalışacaklardı. Önlemlerden biri Taksim alanının yeniden 1 Mayıs'a kapatılması oldu. İşçi sınıfı ve demokrasi güçleri için yeniden kıran kırana bir mücadele dönemi başladı.

Peki işçi sınıfı ve örgütleri açısından nasıl bir durum söz konusu? Taksim kutlamalarının yasaklandığı yıldan iti-

baren, Türk-İş, Hak-İş gibi sözüm ona işçi sendikalarının zil takıp oynama-dıkları kaldı. Neredeyse en ücra köşeler seçip utanmazlıklar sergileyerek, gözlerden uzak 1 Mayıs geçit törenleri düzenlediler. Şovenist marşlar eşliğinde gittikleri yerin düşman işgalinden kurtuluşu havasında kutlamalar örgütlediler. Bu yıl da öyle olacaktır mutlaka. Devletin örgütlediği memur sendikaları da aynı yolu izleyerek devletin ali menfaatlerine zeval getirmeme görevini yerine getireceklerdir. Zaten başka tür-lüsünü beklemekte saflık olur.

Peki başta DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin öncülüğünde diğer demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin Taksim kutlamaları kararı doğruluğunun yanında ne kadar sahici? Bir kez karşıda her şeyi yasaklayan, katliamcı bir düşman varken ben burayı uygun gördüm deyip, düşmandan saldırmamasını beklemek savaş ve savaşım tarihlerine aykırı bir durum. Onlar yasakladıklarını güzel hatırlarız için kaldırmazlar. Düşmanı zorlayacak argümanlarla ortaya çıkarsanız başarılı olunabilir ancak. Aksi takdirde holding binalarına benzeyen sendika merkezlerinizin önünden bir adım bile atamadan bir kovalamaca ya dönüşen 1 Mayıs kutlamalarının olacağını herkes görüyor ve biliyor. Plansız programsız toplanıp gaz yiyip geri çekilerek, devrimci grupların çatışmasını izledikten sonra “şanlı direniş” nidaları atılıp, “ne yapalım izin vermediler” diyerek olayı geçiştirmek; bir sonraki sene yine aynı senaryoyu tekrarlamak, mücadele kaçınılığını örtmeye yetmiyor.

Peki ne yapmalı..? Elbette Taksim kararlılığından vazgeçmek doğru olmaz. Ama bu durumun tarihimizde gördüğümüz burjuva politikacılarının köprüyü sattırmam, satarım söylemle-

rine benzeşmesine izin vermemek gerekir. Yani böyle örgütlü mücadeleleri bir kongre havasından ileriye götürmek zorunluluğu vardır. Sendikacılığın Genel Merkezlerde oturup basın toplantısı yapmak, karar almak, işverenin verdiğiyle yetinmek olmadığını bilmek gerekiyor. Eğer 1 Mayısı Taksimde kutlamak kararlılığınız varsa, buna göre davranmanız aylar öncesinden fabrikalarda, işyerlerinde bunun örgütlemesini yapmanız, devrimci güçlerle işbirliği halinde bu çalışmaları saldırı koşullarına uygun olarak yürütmeniz gerekiyor. Bunun için işçi savunma birlikleri kurmanız gerekiyor. Saldırıları karşı koyma, mücadelecilik ruhla olur. Saldırıların karşısında direniş kararlılıkla olur. Peki başta sendika yöneticileri ve ilgili insanlar bu kararlığa sahipler mi? Sanmıyorum. Oysa sendika yöneticileri geçen 1 Mayıs'tan sonra ne güzel de söylemişlerdi “bizim 1 mayıs örgütlemelerimiz bu günden itibaren başlayıp, Taksim ısrarımız o hakkı kullanana dek sürecek” diye. Peki yapılan ne? Hiçbir şey.

Direnışte olan işyerlerini, kendi sendikasına bağlı olmasa da bilmek zorun-

dadır sendikacılar. Ama ne yazık ki kendi bünyelerindeki direnişten haberdar olmayan sendika ve sendikacılara tanık oluyoruz. Ve ne yazık ki direnişte işçiler “buraya sendikacı istemiyoruz” sloganlarıyla direnişler örgütleyiyorlar. Bu ortamda düşman sınıf neden size alanlar versin? Neden saldırmasın işçi sınıfına? Düşman sınıfın inayetine kalmışsanız bundan sadece teslimiyet çıkar.

Artık DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin yasak savma taktikleriyle 1 Mayısı boşa çıkarmalarına daha fazla izin verilmemelidir.

Görüldüğü gibi bu olumsuzlukların ana nedeni örgütsüzlük ve dolayısıyla da dağınıklıktan kaynaklanıyor. Asıl sorun ise İşçi Sınıfının sağlıklı bir ekonomik ve politik örgütlülüğünün olmayışındır. Sınıf bilinciyle bezenmemiş olanların savaşım azmi olmaz. Kazanmak için örgütlü savaşımından başka çare yoktur. Öyleyse, zaman geçirmeden işçi sınıfının birliğini sağlamak ve sınıf bilincini geliştirmek için Türkiye Proletaryasının Komünist Partisini örgütlemek gerekiyor. İşçi Sınıfının başarısı, kazanımlarının korunması ve savaş kazanması için gerekli olan budur.

Mülteci Kampları ve Aleviler

İsmail Kirişbaba

Burjuva devletin ve hükümetinin Suriye sorununda yalnızlaşmayı aşmak için dış politikada yeni diplomatik hamleler yapmakta, iç politikada da Kürt Alevilere yönelik yeni girişimlerde bulunmaktadır. İslam ülkeleri konferansında bizzat cumhurbaşkanı tarafından “mezhepçiliğin” Ortadoğu'ya verdiği zararlar üzerinde durulmasının, mezhepçi politikalarından vazgeçilmesine yönelik konuşmasının, cumhurbaşkanının ABD ziyareti sonrasında yapılması anlamlıdır. İŞİD, El Nusra Cephesi gibi Ortodoks Sünni/Selefi İslamı temel alan örgütlere olan desteğin daha açıktan değil, daha gizli yapılacağının işaretlerini toplantıda yapılan konuşmalardan çıkarmak mümkündür.

Suriyeli mülteciler sorununu bir pazarlık aracı olarak kullanan Türkiye Cumhuriyeti, Avrupa Birliği'nin belirleyici emperyalist ülkeleriyle yaptığı anlaşmaya göre yeni mülteci kampları yapmayı gündemine almıştır. Maraş ve Sivas'ta Kürt Alevi/Kızılbaşların yoğun olarak yaşadığı yerleşim yerlerine 16 tane mülteci kampı yapımı çalışma-

larına başlanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin daha önce yaptığı kamplardaki uygulamalara bakıldığında, yeni yapılacak kampların da neye hizmet edeceği bölgede yaşayan Alevileri, Kızılbaşları tedirgin etmiştir. Kamplara gazetecilerin girememesi, AFAD'ın ve istihbarat denetiminde olması, kamplara İŞİD, El Nusra Cephesi taraftarlarının yerleştirilecek olması, bu bölgelerde nüfus yapısında yeni değişikliklerin olacağını göstermektedir. Yeni bir dinsel ve etnik arındırmanın planlamasının uygulanmaya konulacağı anlaşılmaktadır. Bölgede daha önceden Alevilere, Kızılbaşlara yönelik yapılan katliamlar hafızalarda yeniden canlanmış, yeni bir katliamla karşılaşmamak için, kamp yapımlarına karşı eylemli duruş başlamıştır. Bölgede yaşayan Alevilerin, Kızılbaşların kampların yapımına karşı direnişleri büyüyüp, diğer Alevi, Kızılbaş ve Bektaşî Hareketi'nin desteğini ve dayanışmasını almasıyla bu soykırım saldırısı geri püskürtülebilir. Ayrıca Kürt/Kürdistan Ulusal Hareketi, Sosyalist Hareket ve işçi hareketi de bu konuda duyarlı ve dayanışma halinde olmalıdır. Avrupa'ya katliam, soykırım politikala-

rı nedeniyle göçmen olarak gelen bölge Alevilerinin, Kızılbaşlarının tepkileri Fransa ve İsviçre'de ortaya konmuştur. Bölgede ve Türkiye'nin çeşitli illerinde de bazı örgütlü tepkiler gösterilmiştir.

Bölgedeki Alevi kurumlarının ve Alevi köy muhtarlarının valiliklerle ve bakanlık yetkileriyle yaptıkları görüşmelerde, kampların kurulmasının devletin soykırım politikasına yeni bir ivme kazandıracağı anlaşılmaktadır.

Mülteci kamplarının yapımla birlikte İŞİD, El Nusra Cephesi türü örgütler, kamplar üzerinden bölgeye de yerleşeceklerdir. Burjuva devletin en-

tegrasyon, uyum projeleriyle yerleşik hale getirilerek Ortodoks Sünnileştirmeye hız verilecektir. Bu durum bölgede yaşayan Alevilerle, Kızılbaşlarla gerginliğin ve çatışmanın zeminini oluşturacaktır.

Burjuva devlet yöneticileri bu bölgede Alevilerin, Kızılbaşların haklı ve meşru taleplerini görmezden gelerek, çatışma zeminini oluşturmak için adımlar atıyorsa, Alevilerin, Kızılbaşların örgütlenmesini hızlandırarak, kendilerinin meşru savunmasını yapacak bir örgütlenmeye gitme adımlarını atmaları kadar doğal ve meşru ne olabilir ki?

1 Mayıs 2016

İşçi Sınıfı 1 Mayıs 2016’ya yoğun bir saldırı altında giriyor. Sınıfın bugüne kadar mücadeleye elde ettiği haklar, fiziki ve ideolojik devlet terörünün demagojik ve yalan burjuva propagandanın eşliğinde bir bir elinden alındı. İşçi sınıfının yüz yılı aşkın bir süre önce mücadele ile elde ettiği sekiz saatlik işgünü bugün artık fiilen yok. Yakın geçmişte istisna olan 10 - 12 saatlik çalışma, bugün kural olmuş durumda. Esnek çalışma ve taşeronluk adı altında işverenler işçiyi istedikleri gibi çalıştırmakta ve kolayca işten çıkarmakta. İşçinin üretim faaliyeti içindeki yaşamı güvensizlik ve korku arasında, üretim faaliyeti dışındaki yaşamı ise banka ile AVM arasında sıkışmış durumda. Yüzelli yıl önce köylünün durumu ne idiyse, bugün işçinin durumu odur. İşçi kıpırdamayacak biçimde bankaların ipoteği altındadır.

Kısaca 2016 Türkiye’si tıpkı daha önceki yıllarda olduğu gibi işverenler için bir cennet işçiler ve emekçiler için bir cehennemdir. İşçinin bu cehennemdeki çilesi her gün artarak büyüyor; ücretler sosyal haklar budanırken fiyatlar, angarya vergiler katlanıyor. İşsizlik, işçiyi açlıkla terbiye etmenin ve köleleştirmenin bir aracı olarak kullanılıyor. Köle muamelesi gören savaş mağduru Suriyeli işçiler, göçmenler, bu kölece yaşamı daha da katlanılmaz kılmak için kullanılıyor.

Burjuvazi bir yandan işçi sınıfını şovenizm zehriyle zehirleyerek, kendi suçlarına ortak ederek, Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşın bir parçası durumuna getirmeye çalışırken, öte yandan işçi sınıfından gelebilecek karşı tepkileri denetimi altına almak için her yolu deniyor. İdeolojik ve fiziki şiddet kullanarak sendikal örgütlenmeyi engelliyor, rehin aldığı sendikaları kullanarak işçi üzerindeki denetimini perçinliyor. Bütün bunların yetmediği durumda devletin fiziki şiddeti devreye sokuluyor. En küçük hak arama eylemi polis copu, biber gazı, tutuklanma, işkence ve işten atmalarla karşı-lık buluyor.

Uluslararası gelişmeler Türkiye’deki gelişmelerden pek farklı değil. Dünya kapitalizmi bir kriz ve savaş ortamında yol alıyor. Bütün kapitalist devletler hummalı bir biçimde daha büyük, dünya çapında bir paylaşım savaşına hazırlanıyor. Hemen her ülkede paylaşım savaşı hazırlığına işçi sınıfına karşı bir iç savaş hazırlığı eşlik ediyor. Özellikle 2015 yılından bu yana burjuva devletlerde ortaya çıkan patlamalar ve bunlara karşı burjuvazinin aldığı ekonomik, politik ve ideolojik önlemler, ulusal boyutta keskinleşen sınıf savaşımının uluslararası boyutta da keskinleştiğini gösteriyor. Bugün bu önlemler İŞİD ve benzeri imal örgütler kullanılarak en üst düzeye çıkartılıyor. Alınan önlemlerle ABD ve Avrupa İkinci Paylaşım Savaşı’ndan bu yana ilk kez yaygın sıkıyönetim ve olağanüstü hal uygulamalarıyla yeniden tanıştı. Bütün bunlar sınıf mücadelesinin uluslararası alanda keskinleştiğini işaret ediyor.

Kıscası ekonomik, ideolojik ve politik bir cenderenin içerisinde hapsedilmeye çalışılan işçi sınıfı bu cendereden çıkmak , kapitalizme yeniden galebe çalmak için bir devinim içindedir. Ancak rekabet içinde bölünmüş, ekonomik, siyasal örgütlenmesi dumura uğratılmış işçi sınıfının bu cendereden çıkması hiç de kolay olmuyor. Olmayacak. İşçiler dünyanın değişik ülkelerinde ve Türkiye’de bu cendereyi kırmak için birçok kez harekete geçtiler. Her seferinde hareket ekonomik ve siyasal örgütsüzlük ve rekabet yüzünden istenen sonuçlara ulaşmadan kırıldı. İleri atılışlar geri çekilişle sonuçlandı. Ancak kapitalizmin olağanüstü koşulları içinde öfke birikimi de hızlanarak sürüyor.

Kriz içinde yeni bir paylaşım savaşına koşan dünya, aynı zamanda işçi sınıfından gelecek bir altüst oluşa da gebe. Ve yaklaşmakta olan bu altüst oluşun sonucunu, bugüne kadar olduğu gibi, işçi sınıfının politik öncüsünün politik hazırlığı belirleyecektir.

Bugün kapitalizm yeniden kendi işleyişinin yarattığı ayak bağlarına toslamıştır. Nesnel anlamda dünya yeni bir devrim her zamankinden daha yakındır. Öznel olanı olgunlaştırarak bu nesnel olana müdahale etmek komünistlerin görevidir. Görev Türkiye Proletaryasının Komünist Partisi’ni kurmaktır. İvedi görev budur!

1 Mayıs 2016’ya Doğru Komünistler

Yusuf Erdem

Her 1 Mayıs’ta işçi sınıfı; her ülkede ve dünya ölçeğinde bir durum değerlendirmesi yapar, bir iç hesaplaşmaya girer; özetle dünden dersler çıkarır, bugünün doğru devrimci analizini gerçekleştirir, geleceğe bakarak hedef ve görevlerini belirler ve bu dupduru bilinçten güç alarak yenilenmiş bir enerji ve güçle mücadeleye girer. Bu geleneksel görev, hiç de iç acıcı durumda bulunmadığımız bu dönemde de elbette yapılmaya çalışılacaktır.

1 Mayıs 2016’nın arifesinde komünistleri çok önemli görevler beklemektedir; ülkemiz ve dünya ölçeğinde ortak devrimci akıllarını birleştirip yoğunlaştırarak, geçmişin hatalarından dersler çıkararak arınmak ve geçmişimizin –orada devrimci olan, doğru olan, yiğit olan ne varsa bir katresini bile ziyan etmeden- yaşayan devrimci öz suyunu günümüze taşıyıp kavgamıza katmak ve düşman sınıfı yenmek ve komünist özgürlük toplumuna doğru bir yürüyüşü başlatmak günün acil görevidir. İki asra yaklaşan mücadele tarihimizde dünya, nesnel olarak komünizme hiç bu kadar hazır hale gelmedi. Kapitalizm ve emperyalist haydutlar, küresel ölçekte süregelen hale gelen böylesine yaygın ve derin müzmin bir ekonomik krizle karşılaşmadı. Bu güne kadar dünyamız; bölgesel savaşlarla dünyayı yeniden paylaşmaya çalışmanın yetersiz kaldığı ve önceki savaşların hiçbirisiyle kıyaslanamayacak ve dünyanın her yanını bir yangın gibi saracak topyekûn bir savaşın gelip kapıya dayandığı; öte yandan vahşi kapitalizmin doymak bilmez kâr hırsı yüzünden doğanın, doğal yaşamın, insan türünün toptan yok olma tehlikesiyle yüz yüze gelmemiştir.

Öte yandan işçi sınıfımız yeterinde örgütlü olmadığı; devrimciler, sınıfla devrimci teoriyi buluşturmada, işçi hareketi ile komünist hareketi birleştirmede için tarihsel ömrünü çoktan tamamlamış kapitalizm, tarihten gün çalmaya devam etmektedir.

Özetle dünya komünizme nesnel olarak hazır ve kaybettiğimiz her gün, her ay, her yıl; acılarımızı çoğaltacak, olanaklarımızı daraltacak, ödeyeceğimiz bedelleri artıracaktır. Yeniden devrimci teorimize sınımsız sarılıp devrimci bir örgütlenme, devrimci bir propaganda ve ajitasyon başta olmak üzere koşullara göre her türlü mücadele biçimi ve aracını ustaca kullanarak umutla, inançla mücadele günlerine dönmeliyiz.

İki asra yakın devrimci mücadelemiz bize gösterdi ki;

- Ne zaman ki düşman sınıf burjuvaziden ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam bir kopuşu gerçekleştirmişsek; yani komünist teorinin sağlam zemini üzerinde temellenmiş devrimci bir program, devrimci bir partiye sınımsız sarılıp yaratıcı bir siyasi faaliyete girişmişsek ve bütün bu devrimci değerlerimizi sınıfımızın bağrında kökleştirmeyi başarmışsak hep başarılı olduk, -yenik düştüğümüz zamanlarda bile- hep kazandık.

- Ne zamanki burjuvazinin reformist, liberal, ulusalcı (nasyonalist) ideolojileriyle mücadeleyi savsaklamışsak ve böylece işçi sınıfını ve devrimcileri bu burjuva etkilere açık hale getirmişsek hep çok ağır hatalar işledik ve çok ağır yenilgilerle karşılaştık.

- Ne zaman ki komünistler; her dönemde, her koşulda, her an ve atıkları her adımda komünizmi kurma hedefini bir kutup yıldızı gibi hep gözetme tutkusunu taşımışlarsa hem devrim ve hem sosyalist kuruculuğun en çetin koşullarında olağanüstü bir devrimci enerjiyle büyük zaferler kazandık.

- Fakat ne zaman kadroların komünistlikleri yalnızca adlarında kalmışsa, bu kişiler komünizm hedefini unutup kendi çıkarını, kariyerini düşünen ruhsuz birer bürokrat haline gelmişler, devlet bürokrasisiyle iç içe geçmişlerse ve bir tabaka olarak devrimci kararlılığı boğmuşlarsa çok büyük bedel-

ler ödeyerek elde ettiğimiz kazanımlarımızı dünya ölçeğinde kaybettik ve düşman sınıfın emperyalist haydutlarına yenik düştük.

Ve ondan sonrasını –yani bu siyasi gericilik dönemini yüreğimiz burkularak, büyük acılar çekerek yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz. Partilerin tüm devrimci değerlerini yitirip güçten düştüğü, komünist kadroların parçalanıp savrularak sınıftan, sınıfın da sosyalizmden koptuğu ve devrimci teorimizin ve ideolojimizin burjuva ideolojilerinin bulaşıcı etkilerine açık hale geldiği bir dönem yaşıyoruz.

Öyle ki adlarından başka komünizmle, sosyalizmle, devrimcilikle en ufak bir ilgisi olmayanlar reformistler, parlamentaristler... burjuva etkileri kavgamıza taşıyıp baskı ve sömürü düzenine karşı duyulan nefreti, tepkiyi ve muhalefeti burjuva kanallarına akıtıyorlar ve böylelikle de en etkili silahımız olan devrimci teoriyi kirletip köreltiliyorlar. Ve ‘sosyalistler’, Kürt özgürlük hareketinin sınıflar analizini ve sınıfı örgütlenme görevini unutturan ve liberal etkileri derinleştiren etkileri altında ne kendi sınıfsal ve devrimci görevlerini yapabiliyorlar, ne de Kürt özgürlük hareketine yeterli, teorik ve pratik katkıda bulunabiliyorlar. Ve bu ölümcül eksiklik nedeniyle Kürt yoksul köylülerinin, gençlerinin, kadınlarının, işçilerinin çok ağır bedeller ödeyerek, yarattıkları muazzam devrimci hareket, Kürt ve Türk burjuvazisinin kötürümleştirici etkilerine açık hale geliyor.

Hareketimiz gerileyeceği kadar gerilemiştir artık; şimdi yeniden doğrulup kalkmanın ve ayaklarımızı yere vurarak tekrar yükselmenin zamanıdır.

Diliyor, istiyor ve omuzlarımızda taşıdığımız sorumluluğu cesaretle yüklenerek diyoruz ki;

2016 1 MAYIS’ı

- Düşman sınıf burjuvaziden ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam ve kesin kopuşun; düşman sınıfa tam cepheden cesur bir saldırı başlatma kararlılığının başlangıcı olsun;

- Elimizdeki en etkili devrimci silahımız olan devrimci teorimiz Marksizm-Leninizm’i kirletip körelten burjuva etkilerden arındırmanın miladı olsun. Bilindiği gibi “Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz.” Elbette ezenler ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler, burjuvazi ve proletarya var olduğu müddetçe öfke, tepki, direniş ve başkaldırı pratikleri kaçınılmaz olarak her zaman var olacaktır. Ancak devrimci teori, devrimci parti ve devrimci pratik olmadan bütün bu pratikler etkisiz ve yanlış yönlendirilen pratikler olacaktır

- Ve netice olarak diliyor ve diyoruz ki, 1 Mayıs 2016 günü;

- Devrimci bir partiyi, doğru devrimci bir program temelinde bir an önce yükseltmenin,

- Devrimci bir teorinin temelleri üzerinde, devrimci bir ajitasyon ve propagandayı örgütlemenin,

- İrili ufaklı bütün direniş, tepki ve başkaldırıları içinde yer alarak bu hareketlere bilinçlilik, örgütlülük ve derinlik kazandırmanın ve tümünü devrimci bir hedefe yöneltmek birleştirmenin,

- Böylece devrimci teoriye dayanan devrimci hareket ile işçi sınıfı ve emek hareketini buluşturup kaynaştırmanın,

- Devrim uğruna canlarını ortaya koymaktan çekinmeyen ve ne yazık ki çok ilkel, yüzeysel ve yanlış ideoloji ve politikalarca heder edilen gençleri gerçekten devrimci bir program ve politikayla buluşturmanın,

- Komünistlerin attıkları her adımda bir kutup yıldızı gibi komünizm hedefini gözden kaçırmamalarının ve

- Devrimci işçi hareketinin; baskılar altında ezim ezim ezilen tüm halklara, inanç gruplarına, özgürlüklerinden yoksun bırakılan bütün mağdur ve mazlumlara sahip çıkmalarının, verdikleri mücadelelere destek olmalarının MİLADI OLSUN!

Yeni Çeltek’de Direniş ve Kazanım

Amasya’nın Suluova ilçesine bağlı Yeni Çeltek bölgesi bir maden alanıdır. Bu maden alanının öyküsü 1955 yılında başlar. Aynı yıl ilçeye şeker fabrikası yapılmıştır. Şeker fabrikasının çalışması için nasıl ki şeker pancarına gereksinim varsa, fabrikanın işlemesi için de, yüksek ısıya gereksinim vardır. Onun içinse linyite gereksinim vardır. Linyit ise Yeni Çeltek’te bol miktarda bulunmaktadır.

Aşağı yukarı 61 yıldır bu yöre halkı tarıma ne kadar bağlıysa, kömüre de o denli bağımlıdır. Çünkü kömürde çalışmak para gerektiren ihtiyaçları giderdiği gibi, kışlık yakacak ihtiyacını karşılamak için kullanılan kömür kuponları demektir. Yerin altında çalışmak, erken ölümler ve göçüklerle onlarca insanın yaşamdan kopması, kömüre bağımlılığı hiç sonlandırmamıştır. Ölenlerin yeri boşalınca, ya hatırlı akrabalar devreye sokulup, ya da yüklü bir rüşvet verilerek madende çalışma hakkı elde edilmiştir. Suluova ve çevre ilçelerden insanların Çeltek’te çalışmaları birer ayrıcalıktır. Çünkü Çeltek’te çalışmak, ölüme yaklaştığı yıllarda bir ev sahibi olmaktır başını sokacak.. Bazen de genç yaşta Anadol veya Renault marka bir otoyola sahip olmak anlamına gelir günün modasına göre. Yıllar sonra binek araçların yerini traktör aldı; belki çocukları kömürde çalışmaktan kurtulurlar diye. Ama yine de, çocuklar babalarının yerini almayaya devam etti.

1975 yılına gelindiğinde maden mühendislerinin girişimi sayesinde, Maden-İş Sendikası örgütlendi Yeni Çeltek’te. İşveren talebi kabul etmeyince greve gidildi. 23 Gün süren eylem sonucunda, istekler kabul ettirildi. Bundan sonra işe alınacak işçiler için bir komite oluşturulup, işe alımlar bu komite tarafından gerçekleştiril-

rilmeye başlandı. Çeltek işçileri 1976 ve 77 1 Mayıs’larını iş yerlerinde kutladılar. 1978 1 Mayısına ise Taksim’de iş elbiseleri, baretleri ve kazmalarıyla katıldılar.

1980 yılında yeniden toplu sözleşme görüşmeleri başladı. İşveren istekleri kabul edemeyeceğini, çünkü zarar edeceğini savundu. Bunun üzerine grev başladı. İşveren maden ocaklarını kapatma kararı

aldı. İşçiler yöre halkının da desteğiyle ocakları işgal etti. İşgal sonrası üretime devam edilip, üretilen kömür halk komiteleri ve dernekler vasıtasıyla satıldı. Direniş süresince üretim eskisinden daha fazla gerçekleşti. Bu direniş diğer madenlerde örnek teşkil edip yayılmaya başladı. Divriği, Bigadiç, Cizre, Murgul ve Aşkale madenlerinde de aynı direnişler başladı. Bu eylemler sürerken 12 Eylül faşist darbesi yapıldı. Darbeciler direnişçileri tutuklayıp, ocakları kapattı. Tutuklanan işçi önderleri işkencelerden geçirildi. Bir kısmı yaşamını yitiren işkence mağdurlarının bir kısmı da felçli olarak yaşamını sürdürmektedir. Daha sonra tüm Çeltek davaları Devrimci-Yol davalarıyla birleştirilerek faşist diktatörlük yargıçları tara-

findan idamlara varan yargılamalar sürüp gitti.

61 yıl faaliyet gösteren Yeni Çeltek maden ocağı Soma Holding’e bağlı Gürmin Enerji A.Ş tarafından kapatıldı. Çalışan işçilere Soma’da çalışmaları önerildi. İşsiz kalan 300 işçiden 90’ı bir süre Soma Işıklar madeninde çalışıp eski yerlerine geri döndüler. Çünkü başka bir yöreye

Suluova ilçesinde Amasya Samsun karayolunda eylem gerçekleştiren halka karşı çok sayıda jandarma ve güvenlik güçleri önlem aldı. Bir süre dayanışmacılar Amasya-Samsun, Samsun-Ankara ve Amasya-Samsun karayolu kavşağını trafiğe kapattı. Araya giren belediye başkanları ve kaymakamların girişimleriyle yolu açtılar.

Belirsizlik ve direniş hala sürüyor. Ama zaferle veya kaybederek de sonuçlansa bu direniş önemli bir direniş olarak yeniden hafızalara kazınacak. Çünkü şu anda Türkiye Maden İş Sendikasının merkezinde bu yanlış tutumlarından dolayı sert tartışmaların sürdüğü biliniyor. Yine o devrimci ruhun olduğu o yöre yeniden uyanıyor yavaş yavaş. Dahası, diğer yörelerdeki maden işçilerinin direnişe destek mesajları çok önemli bir dayanışma örneği oluşturuyor. Ama tüm ülke habersiz ve dolayısıyla tepkisiz ne yazık ki...

Mücadele ve zafer

Amasya, Yeni Çeltek’te Soma Holding, Gürmin Enerji A.Ş ye bağlı madende 24 Mart’tan beri devam eden direniş, işçilerin isteklerinin kabul edilmesiyle sona erdi. T.Maden-İş Yeni Çeltek şube başkanı Hakan Çatal, “TKİ Genel Müdürü ve Çalışma Bakanlığı müsteşarlarıyla sendikamızın görüşmeleri sonucunda direnişimiz sona ermiştir” dedi. Hakan Çatal, “220 işçiyle madene inerek madenin kapatılmasına verdiğimiz tepki sonucunda madenin kapatılmasına engel olduk, Soma’ya gitmek zorunda kalmayacağız” diyerek, maden ocağının bir hafta içinde faaliyete başlayacağını vurguladı.

Sonuç itibarıyla Yeni Çeltek işçileri yöre halkının ve yakınlarının desteği ile bir başarıya daha imza atmış oldu.

Zonguldak

Zonguldak Ereğli’de Dev Maden Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 8 işçi için, diğer işçilerle ve halkın katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı.

Düzce Cam Fabrikası’na hammadde üreten Borcam Madencilik’te çalışan işçiler, yıllardır asgari ücret sınırında olan ücretlerinin arttırılması, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin uygulanması ve işverenin işçilere yönelik baskılarına karşılık vermek için Dev Maden Sendikası’na

üye oldu.

Her fabrikada olduğu gibi, Borcam Madencilik patronu işçilerin meşru sendika hakkını tanımayarak 8 işçiye işten attı. Borcam Madencilik işçileri aileleri ile birlikte atılan işçilerin geri alınması ve sendikal haklarının tanınması için işletme önünde basın açıklaması eşliğinde protesto eylemi yaptılar. İşçiler adına konuşan sendika yetkilisi Mustafa Alkış, Kuvars kumu üretimi yapılan işletmede, iş güvenliğinin sağlanmadığını, 6,5 yıldır işçilerin asgari ücretle çalıştırıldığını, gün geçtikçe çalışma koşullarının kötüleştiğini, sendikal örgütlenme yapan işçilerin, işveren tarafından tehdit edildiğini söyledi.

Ordu’da Kıyı Talanı Sürüyor

Deniz dolu sahası en az olan Ordu’da kapitalistler bu durumu hazmedemiyor. Önce Karadeniz sahil yolunu şehir merkezinden geçirmek için o güzelim koyu doldurmaya kalkıştılar; halk yolları kapatıp direnince, şimdilerde küçük parseller halinde sahil şeridi yapıyoruz aldatmacasıyla doğal kıyı şeridini burjuvazinin hizmetine açmaya çalışıyorlar.

Kumsalı kayalarla doldurup denizden kazanılan toprak parçaları çay bahçesi v.b işletmelerle piyasaya sürülecek. Tabi ki ulaşım için yola da gereksinim var. Öyleyse doldur denizi. Gülyalı kıyılarını doldurup, Türkiye’nin deniz içinde tek havaalanı diye övünen zihniyetten başka bir şey beklenmez zaten.

Dostcam

DİSK Cam Keramik-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Dostcam işçileri, işe iade edilmeleri için eylemlerine devam ediyor.

İşçiler İzmir Çiğli'de gerçekleştirdikleri yürüyüşte Çiğli esnafını, halkını ve işçileri dayanışmaya çağırdı. Yürüyüş sırasında "Renault işçisi yalnız değildir." dövizleri taşıyan işçiler, Renault işçisiyle aynı süreci yaşadıklarını, onlarla dayanışma içinde olduklarını ifade ettiler.

Sloganlarla devam eden yürüyüşün ardından, Çiğli Belediyesi önünde, işçiler adına konuşan Dostcam işçisi Süleyman İssi: "Çeşitli fedakarlıklara katlanarak çalıştık ve şirket bugün bu noktaya geldi. Tüm fedakarlıklara rağmen işten atılan, baskı gören biz işçiler olduk. Bunlara karşı mücadele etmek için, sendikalı olmak istediğimizde 100 arkadaşımız işten atıldı." açıklamasına, Dostcam işçileri olarak firma yönetiminden, sendika ve atılan işçiler konusunda görüşme talebini ve haklı eylemlerine maddi-manevi destek beklediklerini ve dayanışma çağrısını ekleyerek eylemlerini sonlandırdı.

Amasya'da HES İsyanı

Yaklaşık otuz köyü etkileyecek olan Hatko Enerji Elektrik Üretim ve İnşaat AŞ.firmasının yapımına karar verilen HES projesine karşı çıktıklarını duyurmak için köylüler ve yöre halkı, Amasya-Tokat karayolunu iki saat trafiğe kapatarak eylem yaptılar. HES projesi, Tokat-Amasya sınırında, Yeşil Irmak nehri üzerinde, Yeşil Dere vadisinde bulunmaktadır. Bu proje için Amasya valiliği 2011 yılında çevresel etki değerlendirme raporu gerekli değildir belgesi vermişti. Bu aşamadan sonra yöre halkının itirazı ve avukatlarının mahkemeye başvurmalarına rağmen ne bu belge iptal edilmiş, ne de projeden vazgeçilmiştir. Mahkeme süreçleri uzayıp

giderken firma işi oldu bittiye getirmek istemektedir. Bu durumu görünür hale getirmek için köylüler karayolunu çift yönlü kapatarak eylem yaptılar. Eyleme yöre milletvekilleri, Özgür Özel, ve Amasya, Tokat muhalefet parti il ve ilçe başkanları destek verdi.

Eylem alanına çok sayıda güvenlik gücü sevk edilmiş, karşılıklı iknalar sonucunda sloganlarla eylem sonlandırılmıştır. Yeşili gören barbar burjuvazi bu güzel doğayı yok etmek için elinden geleni yapıyor. İnsan yaşamını hiçe sayan bu caniler, insanlığı topyekun sonlandırmak için doğayı katlediyor. Bu cendereden çıkışın tek yolu ise birlikte karşı koymaktan geçiyor.

Karaman

Karaman'da 8 aydır maaşlarını alamadıklarını söyleyen inşaat işçileri, çalıştıkları inşaatın çatısına çıkarak eylem yaptı. Çatıya çıkan 10 işçiye diğer şantiye işçileri de aşağıdan destek verdi. Şantiye alanına gelen polisler tarafından aşağıya inmeleri konusunda uyarılan işçiler, tuğla ve tahtaları aşağı atarak protestolarına devam etti. Arkadaşlarının protestosuna destek veren işçilerle polis arasında çıkan arbeye sonucu 5 işçi polis tarafından gözaltına alındı. Daha sonra çıktıkları çatıyı ateşe veren işçiler, itfaiyenin ateşi söndürmesinden sonra eylemlerine son verdiler.

Hopa Halkevi Kundaklandı

7 Nisan Perşembe günü Artvin'in Hopa ilçesinde Halkevi binası olarak kullanılan bina gece saat 02'de kundaklandı. Yangını fark edenlerin itfaiyeye haber vermesiyle, yangın kısa sürede söndürüldü. Broşür, bildiri ve flamaların yandığı olayda can kaybı olmadı

Kundaklamanın ertesi günü Hopa Parkında bir araya gelen Demokratik Kitle Örgütleri ve siyasi partilerden oluşan bir grup "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları eşliğinde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasının ardından, Halkevleri binasına kadar yürüyen grup, binanın önünde basın açıklamasını yineleyerek dağıldı.

Görüldüğü gibi Karadeniz'de gizli, açık; sivil, resmi tüm güçleriyle faşistler ara vermeden saldırılarını sürdürüyor.

Bu saldırıyı yörenin en duyarlı yeri olan Hopa'da gerçekleştirmiş olmaları, halka korku salmaktan başka bir anlam taşımaz.. Ama bu saldırıyı gece yapmaları hem korktuklarını, hem de önemli oranda bir provokasyon tertiplemek üzere olduklarını gösterir. Eğer yangın büyüyüp, can kayıplarına neden olsaydı orada olacakları düşünmek bile çok zor.

Devrimciler için sancılı hale getirilen bu yörede bu tür provokasyonları önlemenin tek yolu, birlikte hareket etmekten geçmektedir. Yapılanlara tepkisiz kalmak saldırılara davetiye çıkarmaktan başka işe yaramaz. Tepki vermek için ise güç olmak gerekir. Güç olmak için, birlikte hareket etmekten başka çare kalmamıştır.

Suriyeli Çocuklar

Bu gezegende hiç ihtiyacı olmadığı halde, sırf hırs ve iktidar için kendi türünü yok eden insandan başka hiçbir tür, başka hiçbir biyolojik varlık yoktur.

Kimse, Suriye'deki korkunç durumda, ABD'nin kışkırttığı bu savaşın insanları, bireyleri ve özellikle çocukları nasıl etkilediğini konuşmuyor. Bu çocukların bir geleceği yok. UNICEF'e göre, üç milyonu okula gitmiyor; sağlıksız mülteci kamplarında birçoğu yetersiz besleniyor, hastalanıyor, sefil koşullarda ölüyorlar; küçük yaşta kimsesiz kalan çok sayıda çocuk, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalıyor- fiziksel ve zihinsel istismara uğruyor, sömürülüyor, kötü muameleler maruz kalıyorlar.

Onları bekleyen nasıl bir gelecektir? Nasıl bir yaşamdır? Suriyeli bu 3 milyon çocuğa, bir de Irak, Libya, Yemen, Afganistan, Filistin, Somali, Sudan, Pakistan'daki binlerce çocuğu ekleyin... Liste uzayıp gidiyor. Bu çocukların hepsi ABD ve Batılı müttefiklerinin başlattıkları savaş ve silahlı çatışmalar nedeniyle evsiz barksız mülteciler ve yetim öksüz durumuna düşmüşlerdir.

Bu çatışmaların arkasında kimin olduğunu her zaman hatırlamalıyız; bu güçler, kendi egemenlik hırslarını ve maddi kaynakları ele geçirme açgözlüklerini tatmin etmek için sürekli savaşlar ve toplu katliamlar yerine insan-

lığa barış getirme ve bu sefaleti sona erdirmeye olanağına sahiptirler.

BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne göre bugün, yaklaşık 60 milyon kişi mülteci durumundadır. Gerçekte bu rakam muhtemelen en az 70 milyon'dur. Bu, ayrıca başka bir gerçekliği - aşırı lüks ve konfor içinde bir yaşam sürmelerine rağmen, daha fazla refah ve güç kazanmak için insanları öldüren, ABD liderliğindeki dünyanın elitlerinin neden oldukları yoksulluk ve sefaleti de maskeleymektedir. Bütün mültecilerin en az 1/3'ünün, yani yaklaşık 25 milyonunun çocuk ve ergen olduğu tahmin edilmektedir. Yine, dünyadaki mültecilerin çoğu, Washington tarafından başlatılan ve ABD / NATO silahlı kuvvetleri, ya da ABD / NATO'nun tam desteğiyle Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkeleri gibi Amerika'nın vasalları ve vekilleri tarafından yürütülen Yemendeki savaş benzeri, ABD saldırganlığının sonucudur.

Genç kızlar ve kadınların sonu, genellikle seks ticareti olmaktadır. Kız ve erkek çocukların çoğu köle olarak istismar edilmekte ya da en iyi ihtimalle ucuz, neredeyse ücretsiz emek olarak günde en az 12 saat çalıştırılmaktadırlar - ve tabii ki okula gitme ve bir temel eğitim alma şansları yoktur. Bu çocuklar- bir gün mülteci olmaktan ve kölelikten kurtulup, 'normal' hayata girebilenler --gelecekte ne yapacaklar? (...)

Bu insanların çoğu, kimseye zarar vermediler, terörist değillerdi; özellikle çocuklar okula gitmekten, arkadaşlarıyla oynamaktan, bir eve ve kendilerine bakan ailelere sahiptiler; masada günlük yemek bulabiliyorlardı. Şimdi her şeylerini kaybetmiş durumdadılar. Dilenen, çöplüklerden bulduklarını yiyen, hasta, yırtık ve pis giyimli sokak çocukları; soğukta, barınaksız, sağlıksız. Washington ve onun yönettiği yardakçıları, çocukların geleceğini çalmış ve onları sefaletin içine itmiştir; sağ kalanları, 'mülteci' olarak ortalıkta dolaşıyorlar. "Mülteci"...istatistik kitapçığında batılılar tarafından sterilize edilmiş bu terim - zavallıların, yaşamın kıyısında, bir ülkeden diğerine kovulduklarını, silahlarla tehdit edildiklerini, dövüldüklerini, bazen öldürüldüklerini, umutsuzlukla, açlık, hastalık ya da sırf ihmalden ölmek arasında gidip geldik-

lerini elbette anlatmıyor.

Çünkü dünyayı yüzyıllardır yağmalayan, ırzına geçen ve sömüren neoliberal batılı ve Kuzey Amerikalı sömürgeciler şimdi de tümüyle egemen olabilmek için, dünyanın kalanını yok ediyorlar.

Artık, öldürmek normal hale gelmiştir. Yaşayanların çektikleri acılar ve sefalet hiçbir önem taşımamaktadır. Batı'nın tam anlamıyla, en iyi yaptığı şey, sınırsız müdahaledir. Onlar şeytani bir bilimi, mükemmel hale getirmişlerdir: en az çabayla, en az maliyetle - bombalar, insansız hava araçları, zehirli gaz, seyreltilmiş uranyum, GDO'lar ve atom bombalarıyla, acı ve sefalet dolu bir kaos nasıl yaratılır?

Kaos sayesinde ülkeleri bölüyor ve ele geçiriyorlar.

kaynak: Information Clearing House

Gıda Fiyatları ve Küresel Açlık

Birleşmiş Milletlerde görevli yetkili gıda uzmanlarına göre, gıda fiyatlarındaki hızlı dalgalanmaların mevcut arzla pek bir ilgisi yok. Bugünlerde açgözlülükte kontrolden çıkmış Goldman Sachs, Morgan Stanley ve Barclays Capital gibi yatırım bankaları, ürün piyasaları kanalıyla gıda spekülasyonlarına hükmediyor. Gıda üreticileri ve tüketicileri arasında gerçekleşen gerçek ticaret miktarını küçük göstererek milyonları açlık ve yoksulluğa sevk ediyor.

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nün hesaplarına göre 2014-2016 yılları arasında dünyada yaşayan 7.3 milyar insanın 795 milyonu, yani 9'da 1'i, kronik yetersiz beslenme yaşıyor. Burada konu yoksulluk değil, kâr peşinde koşanların sebep olduğu, yaşamı tehdit eden gıda kıtlığı.

Gelişmekte olan bölgelerdeki toplam nüfusun 8'de 1'i, ya da yüzde 13.5'i, kronik yetersiz beslenmeye maruz kalmaya devam ediyor. Dünyanın en kalabalık bölgesi olan Asya şu an dünyadaki yetersiz beslenme yaşayan nüfusun 2/3'sine ev sahipliği yapıyor.

2014 yılında, bankalar ve serbest fonlar tarafından gerçekleştirilen gıda spekülasyonları, 2008'deki rakamı ikiye katlayarak 126 milyar dolara çıkmıştı. 2000'den 2015'e küresel gıda fiyatları yüzde 94 arttı, son yıllardaki istikrarlı düşüşe rağmen fiyatlar hala tüm zamanların en yüksek fiyatlarının sadece yüzde 14 altında.

Durumun vehametini anlatmak gerekirse, 5 yıl önce tarımsal ürünlerdeki spekülatif yatırımlar, tüm ülkelerdeki

toplam tarımsal yardımların 20 katıydı ve örneğin Goldman Sachs bu yatırımlardan 600 milyon dolar kazanmıştı. George Bush, 2000 yılında çıkarılan bir yasayla bu piyasadaki devlet denetimini azaltan. Bunu takiben gıda fiyatları astronomik seviyelerde arttı ve bunun doğrudan sonucu olarak, tahminlere göre 115 milyon insan mağdur oldu.

Gıda fiyatlarında spekülasyonları engellemek için çeşitli girişimlerde bulunuldu ancak çoğu ülke kayda değer herhangi bir şey yapmadı.

Konu finansal piyasaların düzenlenmesine geldiğinde, söz konusu çok şey var. 2008 yılında buğday ve mısır gibi temel gıda maddeleri fiyatları rekor seviyelere çıkarak dünya genelinde açlık ve yoksulluğu arttırdı. Ancak kamuoyunun dört yıllık kampanyalarından sonra, Avrupa Birliği, şirketlerin, gıda fiyatları üzerinde oynayabilecekleri para miktarını sınırlayacak yasalar getirerek zararlı spekülasyonü frenlemeye razı oldu. .

Yasal düzenleme mücadelesinin kazanılmasında kamu baskısı kilit bir rol oynamıştır ve tekrar gereklidir. Avrupa Komisyonu yasaları hayata geçirmek için Avrupalı düzenlemecilerden gelen teklifleri dikkate alıyor. Ancak bu teklifler oldukça zayıf durumda ve spekülasyonları engellemeye yetmiyor.

World Hunger'ın raporuna göre:

"En düşük seviyedeki ilerleme Sahra altı bölgesinde yaşanıyor. Burada her 4 insandan 1'i yetersiz besleniyor. Bu dünyadaki tüm bölgeler içinde en yaygın olanı. Yetersiz beslenmenin yaygınlığı Sahra altı bölgesinde 1990-92

yılları arasında % 33.2'den, 2014-16 yılları arasında % 23.2'ye düşmüş olsa da, yetersiz beslenen insan sayısı artmış durumda."

Yüzdelik değerdeki düşüş sevinmek için bir sebep; ancak dünyada açlık çeken insan sayısı artmaktadır.

1996 yılındaki Dünya Gıda Zirvesi'nde, 2015'e gelindiğinde 1990-92 yılındaki yetersiz beslenen insan sayısını yarıya düşürmek hedeflenmişti. Ancak, gelişmekte olan ülkelerde, açlık çeken insan sayısı 25 yılda 991 milyondan 795 milyona düşmesine rağmen, Bu rakam hedeflenen 495 milyona ulaşmaktan çok uzak ve açlık çeken insan sayısı da tekrar artmaya başlamış durumda.

Açlık konusunda en kötü durumda olan bölgelerden biri de Hindistan, Pakistan ve Bangladeş'in yer aldığı Güney Asya. Tahminlere göre 2014-2016 yıllarında 276 milyon insan kronik yetersiz besleniyor ve bu rakam 25 yıl öncesinin değerlerinden sadece birazcık düşük. Çin'in en büyük ülke olduğu Doğu ve Güneydoğu Asya'da (Endonezya, Filipinler, Myanmar, Vietnam vb.) yetersiz beslenenlerin sayısı önemli ölçüde azal-

mış durumda. Gıda spekülasyonları küresel açlığa yol açmaya devam ediyor ve bununla birlikte mülteci hareketliliğinin 2. Dünya Savaşı'ndan bu zamana en yüksek sayıya çıkmasıyla, açlık da artmaya devam ediyor.

BM Mülteciler Yüksek Komiserliğinin raporuna göre dünyadaki toplam mültecilerin sayısı 19.5 milyona çıkmış durumda ve ülkelerinden zorla çıkarılanlarla birlikte bu sayı 60 milyonu buluyor. Her gün 42,500 kişi (yılda 15 milyon) güvenli bir yere iltica edebilmek amacıyla evlerini terk ediyor, ellerine geçen ise sefalet oluyor.

5 yaş altı 161 milyon çocuk yetersiz büyümeden, 68 milyonu eksik gelişimden muzdarip. Gelişmekte olan ülkelerdeki her iki kadından biri ve okul öncesi dönemdeki çocukların yüzde 40'ı ise anemi.

BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne göre dünyada herkes için yeterli besin var ama esas sorun, bir çok insanın yeterli besini karşılayacak bir gelirinin olmaması.

Kaynak: Global Research

Devrimciler Gerici Sendikalara Girip Mücadele Etmeli midirler?*- II

Alman “solları” bu soruya, tereddütsüz olumsuz cevap verilmesi gerektiği kanısındadırlar. Onlara göre “gerici” ve “karşı-devrimci” sendikalara karşı öfkeyle savrulan küfürler ve bu cinsten parlak beyanlar, devrimcilerin sarı sendikalarda, karşı-devrimci sendikalarda, sosyal-şovenlerin, uzlaşıcıların, Legien’lerin sendikalarında mücadele etmelerinin gereksizliğini “tanıtlamaya” yeter (K. Horner, bu görüşü, özel ve ahmakça bir “ağırbaşlılıkla” doğrulamaktadır).

Ama Alman “solları”, bu taktiğin devrimci niteliğine ne kadar inanmış olurlarsa olsunlar, bu taktik, gerçekte temelden yanlıştır ve bir iki boş laftan gayri hiç bir öz)taşımamaktadır. (sayfa 42)

Devrimcilerin gerici sendikalar içinde mücadele etmemeleri gerektiğini, bu çalışmadan vazgeçilebileceğini, sendikalardan çıkıp, yepyeni, tertemiz, pek sevimli (ve çoğunlukla herhalde gencecik) vb. bir “işçi birliğini” ihmal etmeden örgütlendirilmesinin gerektiğini iddia eden Alman “sol”larının pek bilgili ve korkunç derecede devrimci ciddi beyanları da, bize daha az çocukça ve gülünç gelmeyecektir. (sayfa 46)

Bu gerçekler başka binlerce belirtinin de doğruladığı bir şeyi açıkça göstermektedir: proletarya yığınlarının geri “alt katlarında” beliren bilinçlenme ve örgütlenmeye doğru artan bir eğilim, İngiltere’de, Fransa’da, Almanya’da milyonlarca işçi ilk defa olarak tam bir örgütsüzlük durumundan, ilkel,

aşağı, en basit ve burjuva demokratik önyargılardan henüz kurtulmamış olanlar için en kolayca ulaşılabilir örgüt biçimine, sendikalara geçmektedirler. Ve devrimci, ama akılsız olan “sol” komünistler, “yığınlar! yığınlar!” diye bağırırlarken, öte yandan, “gerici zihniyet”lerini!! bahane ederek s e n d i k a l a r içinde mücadeleyi reddediyorlar!! Ve yepyeni, tertemiz, burjuva demokratik önyargılardan, mesleki dargörüşlülük günahlarından arınmış bir “işçi birliği”ni ileri sürüyorlar, — iddialarına göre bu birlik geniş bir örgüt olmaktadır (“olacaktır” diyorum) ve buna katılmak için sadece (sadece!) “Sovyet sistemini ve diktatörlüğü kabul etmek” gerekiyor; (yukarda aktarılan pasaja bakınız)!!

“Sol” devrimcilerin bundan daha büyük akılsızlık etmeleri, devrime bundan daha çok zarar getirmeleri düşünülemez! Ama biz, Rusya’da, Rusya’nın ve Antantın burjuvazisine karşı ikibuçuk yıl süresince sağladığımız emsalsiz zaferlerden sonra bile, bütün sendikalara girmek için “diktatörlüğün tanınması” şartını koşsaydık, büyük akılsızlık ederdik, yığınlar üzerindeki etkimizi zayıflatırdık, menşeviklerin oyununa gelmiş olurduk. Çünkü komünistlerin bütün görevi, bilinçlenmede geç kalanları inandırmayı bilmek, onların arasında çalışmayı bilmektir, yoksa çocukça uydurmalarından başka bir şey (sayfa 51) olmayan “sol” sloganlar ileri sürerek onlardan ayrılmak değildir. (sayfa 52)

Hiç şüphe yok ki, Bay Gompers gi-

bileri, Henderson, Jouhaux, Legien ve şürekası Alman “ilke” muhalefetindekiler gibi (tanrı bizi böyle “ilkeler”den korusun!), ya da IWW (Dünya Sanayi İşçileri) [20] örgütündeki bazı Amerikalı devrimciler gibi, gerici sendikaların terkedilmesini savunan ve bunlarda çalışmayı reddeden o “sol” devrimcilere pek minnettardırlar. Hiç şüphemiz olmasın ki, oportünizmin “liderleri” olan baylar, sendikaların kapısını devrimcilere kapamak için, onları her çareye başvurarak sendikalarda safdışı edebilmek için, komünistlerin sendikalarda çalışmalarını mümkün olduğu kadar tatsız hale getirebilmek için, onları hakaretlere uğratmak, rahatsız etmek ve baskı altında tutmak için, burjuva diplomasisinin bütün manevralarına başvuracaklar; burjuva hükümetlerin, papazların, polisin, mahkemelerin yardımı bu yolda sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardır. Sendikalara girebilmek, sendikalar içinde kalabilmek ve her ne pahasına olursa olsun devrimci eylemi bu örgütler içinde yürütebilmek için bütün bunlara göğüs vermek gerekir; her türlü fedakarlığa razı olmak, (eğer gerekirse) savaş hilelerine başvurmak, gizli eylem yöntemlerini uygulamak gerekir. 1905’e kadar çarlık düzeninde “hiç bir legal olanağımız” yoktu; ama Zubatov adındaki polis, devrimcileri tuzağa düşürmek ve yenilgiye uğratmak için aşırı gerici işçi toplantılarını yaptığı ve işçi derneklerini örgütlendirdiği zaman, bu toplantılara ve bu derneklere partimizin üyelerini

biz yolluyorduk (bunlar arasında yaman bir militan olan ve 1906’da çarın generalleri tarafından kurşuna dizilen Petersburglu işçi Babuşkin’i hatırlarım), bunlar, yığınlarla bağlantı kuruyorlardı, propaganda eylemlerini ustaca yürütüyorlardı ve işçileri Zubatov’un adamlarının [*4] etkisinden (sayfa 52) kurtarıyorlardı. (sayfa 53)

Bence III. Enternasyonalin Yürütme Komitesi, gerici sendikalara katılmama politikasını açıkça suçlamalı ve Enternasyonalin önümüzdeki kongresinde bu politikanın genel bir tarzda suçlanmasını sağlamak için harekete geçmelidir (böyle bir katılmama politikasının akılsızca ve proletarya devrimine niçin son derece zararlı olduğu bütün ayrıntılarıyla açıklanarak gösterilmelidir), ve Yürütme Komitesi bu yanlış politikayı —doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, açıkça ya da üstü örtülü bir biçimde tam olarak ya da kısmen, bu önemli değildir— desteklemiş olanların davranışını da suçlamalıdır. III. Enternasyonal, II. Enternasyonalin taktiğini kırmalıdır; çözümü zor sorunlardan kaçmamalıdır; bunları örtbas etmemelidir; tam tersine, bunlara cepheden açıkça karşı koyalabilmelidir. “Bağımsızlara” (Almanya Bağımsız Sosyal-Demokrat Partisine) bütün gerçeği, hem de yüzlerine karşı söylemiş bulunuyoruz; bu gerçeği, “sol” komünistlere de aynı şekilde söylemeliyiz. (sayfa 53)

*Lenin - Komünizmin Çocukluk Hastalığı “Sol” Komünizm/Sol Yay.

Fabrika Yaşamı

Üstün otomata girdiğim günden itibaren yaşadığım haksızlıklar saymakla bitmez. Onca ilgili makamlarla konuşmam bir sonuç veremedi ve ben de işi bıraktım çıkışımı istedim .

En büyük sıkıntı, çalışan emekçi arkadaşlarımın birlik olmaması ve bilgisiz olmasıdır. Aslında en çok zararı gören birlik olmayan çalışanlar oldu .

Bütün çabalarım rağmen gördüğüm sonuç patronun işçiden aldığı cesarettir. İşçi kendi haklarını aramıyor çünkü ve hep kazanan patron, hep kaybeden işçi oluyor .

Çalışma arkadaşlarım cesaretini toplayıp gidip konuşmak yerine, sen git konuş sonra ben de gidip konuşayım yolunu seçiyor ama sonuç olarak konuşmuyor da ve böyle böyle hep kaybeden işçi oluyor .

İşverenler ise hep ağızlarında biz hiç kimsenin hakkını yemeyiz, ama yiyorlar. Bu kadar da olmaz, yalan dolan nereye kadar ? Bitsin bu kölelik .

Ne devlet sahipleniyor, ne de millet vekilleri. Bunun neresinde vekillik, neresinde adalet, neresinde halkın seçtikleri? İşçiye gelince her şey yalan dolan.

Sonra işi bırakmamın en başta sebebi başımızdaki patron ve müdür olmak üzere amirler yalan söylemelerle işlerini yürütüyor olmaları ve buna işçilerin tepki vermemeleri; dayanamadım bıraktım. O kadar uğraştım; Türkiye Cumhuriyeti kanunları değil, işverenlerin kanunları geçerli oluyor.

Zamanında şikayet oldu ve sigortadan arkadaşlar geldi, dükkanı bastı, rapor tuttular. Ama sonra hiçbir değişen olmadı ve aynı tas aynı hamam devam ediyor ve çalışan işçiler sadece kendi aralarında dedikodu yapmaktan başka bir şey yapmadı. Aynen çalışmaya devam. Nasıl değişsin şimdi bu düzen? Herkes hakkını arasın, işini yapsın, hayat devam etsin ama yok. Her şeyin farkında olmasına rağmen hiçbir şey yapmayan çalışma arkadaşlarımız var, elden ne gelir ?

En basit yöntem sen git yap, olursa ben de gider yaparım. Böyle bir düşünce olduğu sürece şartlar işçinin zararına olmaya devam eder; hep işçi kendi kendine zarar verme yolunda emin adımlarla gider .

Yaşanan onca şeyden sonra pişkin

pişkin seninle konuştuk yıl başına kadar çalış diyen bir patron var karşımda. Haksız olduğu halde, kabul ettiği halde benden çalışmamı isteyen bir insan var. Adı Murat Üstün. Üstün Otomat sahibi

Biz çalışanlardan iş istiyorlar ama işçiye vermeden almaya çalışıyorlar. İstedğin zaman da sırf seni susturmak için toplantı yerinde yalan söyleyerek “seni firmamız istemiyor, memnun değil” diyor, çünkü konuşmam devam etseydi başkaları da konuşabilirdi. Bu yüzden bilinçli toplum, bilinçli işçi olmak zorundayız. Biz işçi emekçi olarak

kendimizi savunmamız gerektiği yerde susuyor, sonra da çalışmaya devam. Patronlar büyümeye işçiler küçülmeye aynen devam ediyor gidiyor .

Çözüm için işçi kardeşlerimiz seminerler, bilgi veren afişler sendika gibi sağlam toplumsal birleşmeler yolunda birlikte olmaları gerekir. Bir elin nesi var iki elin sesi var misali birlik beraberlik her zaman kazandırır .

Çözüm birlik olmak, el ele tutuşmaktır.

Ramazan Sarıbey

Devrimci Turizm İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mustafa Yahyaoğlu ile Röportaj

“Bugün Sendikaların Durumu İç Açıcı Değildir”

İşbaşı: Turizm sektöründe çalışma koşulları diğer sektörlerden daha farklı olarak bir devamlılık sorunu ile karşı karşıya. Bu nedenle, bu alanda örgütlenme süreçleri daha sıkıntılı ve daha farklı yollar izlemek durumunda. Siz örgütlenme süreçleri için ne tür yol ve yöntemleri kullanarak bu handikapı aşmaya çalışıyorsunuz?

Yahyaoğlu: Turizm sektörü diğer sektörlerden farklı olarak emek ağırlıklı bir hizmet sektörüdür. İşçi sınıfının toprakla bağı yeni kopmuş ya da kopmakta olan kısımlarının yaygın olarak çalıştığı bir alandır. Bundan dolayı geçmişe oranla bu sektörde örgütlenmek daha uzun vadeli çalışmaları gerektirmektedir. Herhangi bir oteller bölgesinde, tek bir oteli örgütlemekle yeterli bir sonuç alamamaktasınız. Bu tür durumlarda işyeri ya devredilmekte, ya kapatılmakta ya da işçiler toplu olarak işten çıkartılmayla karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu nedenle bir bölgede örgütlenirken bölgenin bütününde bir faaliyet yürütmek elzem haline gelmiştir. Ayrıca diğer yanda sendikalar yasa-sının değişmesi sonrasında turizm sektörü oldukça genişlemiş, spor ve kültür emekçilerini de kapsar hale gelmiştir. Bu durum turizm sektöründeki baraj meselesini daha sorunlu hale getirmiş olmasına karşın yeni örgütlenme alanları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu alanlarda yürütülecek faaliyetin önemi gitgide artmaktadır.

İşbaşı: Bilindiği kadarıyla yeni bir sendikası ve geçenlerde ilk toplu iş sözleşmelerinizden bir tanesini gerçekleştirdiniz. Ancak biz biliyoruz ki geçmişte turizm sektörü DİSK'in en örgütlü olduğu alanlardan biri sayılırdı. Bugünkü durumu nasıl değerlendirebiliriz?

Yahyaoğlu: Geçmişte bilindiği üzere OLEYİS sendikası, DİSK'e bağlı bir sendika olarak faaliyet yürütmekteydi. 12 Eylül sürecinde Kenan Evren'in "bir garson benden fazla maaş alıyor" diye gösterdiği bu sendika, DİSK kapatıldıktan sonra faaliyetine bir süre ara vermişti. Bu dönemde sınıf bilinçli işçilerin ehemmiyetli bir kısmı bağımsız sendikalarda örgütlenme yolunu seçmişti. Metal iş kolunda Otomobil-İş sendikası, lastik sektöründe Las-Petkim-İş sendikası, Turizm sektöründe ise bağımsız Tursan-İş sendikası o

zamanın hükümetinin koymuş olduğu yüzde on barajını aşan sendikalar olmuştur. DİSK'in açılması ile birlikte bu alanda da birleşmeler yaşandı. Tursan-İş sendikası OLEYİS sendikasına katılarak aslında o sendikaya can vermiş oldu. OLEYİS sendikasının 1990'lı yıllardan sonraki faaliyeti sürekli küçülme eğilimi göstermiş, malvarlığını satarak ayakta duran bir sendika konumuna gelmişti. Bu dönem sendikaya muhalefet eden işçiler ve bir kaç onurlu yönetici, sendikadan bir çok değişik yollarla ihraç edilmişlerdir. En sonki süreçte bu sendikanın DİSK'ten ayrılıp HAK-İŞ konfederasyonuna geçmesi, bir çok işçinin tepkisine neden olmuştur. Bu süreçte OLEYİS sendikasının üyelerinin bir kısmı, TÜRK-İŞ'e bağlı TOLEYİS sendikasına geçerken, bir kısım insan da bizimle beraber Devrimci Turizm İşçileri sendikasını kurmuştur. TOLEYİS sendikasının kurulduğu günden itibaren faşist bir partinin yönlendirmesinde olduğu birçok insanın malûmudur. Bu sendika içerisinde mücadele vermeye çalışan bir çok insan, ya ihraç edilmiş ya da şaibeli ölümlere maruz kalmıştır. Bu nedenle TÜRK-İŞ içerisinde olmasına rağmen bu sendikada yer almak bir çok insana hâlâ zul gelmektedir. Bu durum bu alanda bir sendikaya ihtiyaç olduğunu göstermiş ve bu alanda yeniden Devrimci Turizm işçileri olarak sendikal faaliyete başlanmıştır.

İşbaşı: Sendikalar işçiler için en önemli mücadele araçlarından bir tanesidir. Sizce sendikaların bugünkü durumu nedir? Sendikal mücadele olması gerektiği noktada mıdır? Bu konuda neler yapılabilir?

Yahyaoğlu: Bugün sendikaların durumu iç açıcı değildir. İşçi sınıfının örgütlü olan kesimleri olarak sendikalar düşünüldüğünde durum oldukça vahimdir. Sendikalar bugün baraj tehdidi altında hükümetin yaptırımlarına karşı herhangi bir yanıt üretebilecek konumda değildir. Bu durumu değiştirmek sınıf sendikalarının üyelerini ve kitle desteklerini artırmalarıyla mümkündür. Bugün yapılan herhangi bir grev medyada haber değeri dahi taşımamakta, ancak yerel veya sınırlı medya kuruluşlarında gündem olabilmektedir. Bugün işçi sınıfının sorunları ve talepleri toplumun sorunlarının uzağında görünmemektedir. Aslında bu durum bir yanılsamadır. İşçi sınıfının sorunları ve talep-

leri toplumsaldır. Ancak sendikaların güçsüzlüğü bu alanın yeterince kullanılmasına engeldir.

İşbaşı: Bu yıl İŞİD vb. örgütler tarafından özellikle turizm merkezi sayılabilecek olan Sultanahmet Meydanı ve istiklal Caddesi gibi yerlerde yapılan bombalı saldırılar sonrasında özellikle turizm sektörünün en fazla etkilenen sektörlerden bir olacağını görmekteyiz. Bu nedenle de Turizm sektörü için kötü bir yıl olacağı düşünülüyor. Bu durum turizm işçisinin örgütlenme süreçlerini ve sınırlandırma mücadelesini ne düzeyde etkilemektedir?

Yahyaoğlu: Esas olarak 10 Ekimde Ankara'da DİSK'e bağlı sendikaların mitingine yapılan saldırı süreci devam etmektedir. Toplumsal muhalefetin yükselmesini engellemek ve geriletmek amacıyla başlayan saldırılar adeta insanları evlerine mahkum etmeye yönelmiş, insanları sokağa çıkmaktan korkar hale getirmiştir. Hükümetin Suriye'de izlediği yanlış politikaların sonucu, o bölgede yaşanan felaketler zinciri, do-

ğal olarak ülkemize de taşınmıştır. Bu durum sadece ve sadece turizm sektörünü etkilememektedir. İnsanların en doğal hakları olan toplantı ve gösteri yapma hakkı bu tür korkutularla ellerinden alınmaya çalışılmakta, toplumsal muhalefet geriletilmek istenmektedir.

Ancak geçenlerde turizm sektörünün sorunları üzerine katıldığım yerel bir televizyon programında anlattım. Bu saldırı süreci bir bütün olarak ekonomik yapıya zarar vermekte ve bu durumdan aslan payını da turizm sektörü almaktadır. Böyle bir dönemde işyerleri bir biri ardına kapanırken (Antalya'da şu ana değin 1500 otel kapanmıştır), turizm işçisinden bir şeyler beklemek pek mümkün görünmemektedir. Zaten ağırlıklı olarak sezonluk çalışan bu sektördeki işçilerin vasıflı olanlarının bir kısmı başka sektörlerde doğru yönelirken, vasıfsız olanları ise yaygın işsizlikle karşı karşıyadır.